

kammersystem med nogen Forskel i de to Tings Opbygning eller ogsaa gaa over til et rent Etkammersystem som f. Eks. det finske. De personlige Frihedsgoder skulde være fast forankrede i en ny Grundlov, og der maatte tilvejebringes visse Beføjelser for Mindretallet i bestemte Situationer. Kunde man imødekomme Venstre paa disse Omraader, var Partiet villigt til at gaa over til et rent Etkammersystem med Fastsættelse af en Valgretsalder paa 25 Aar.

Christmas Møller (K. F.) gjorde opmærksom paa, at man havde været stillet over for en bunden Opgave, idet hele det politiske Erfaringsmateriale, der forelaa fra 1866 til 1936, viste, at hvis man vilde give den almindelige Vælger den øverste Myndighed i Landet, kunde det til syvende og sidst kun gøres paa en eneste Maade, nemlig ved kun at have eet Vælgerkorps. Derfor var det en bunden Opgave ved Siden af det ene Vælgerkorps at skabe et Tokammersystem, og det var efter Talerens Mening lykkedes at løse Opgaven ved det foreliggende Forslag.*)

A. M. Hansen (R. V.) udtalte, at Forslaget ikke i alle Enkeltheder havde faaet den Affattelse, som Det radikale

*) Ved Sagens 2. Behandling (Sp. 3021—22) gjorde *Christmas Møller* nærmere Rede for Grundlaget for sin og Det konservative Folkepartis Forfatningspolitik: »Den bygger paa den Opfattelse, at den gældende Forfatnings Landsting ikke længer er en saa betydende Faktor i vort Folks politiske Tilværelse, at det er forsvarligt at modsætte sig en Forfatningsreform, hvis den kan opnaas paa saadanne Vilkaar, at ingen vigtig Samfundsinteresse lider Skade derved, men vigtige Samfundsinteresser vinder derved. Men over alle andre Interesser staar i vore Øjne den at nærme alle Samfundsgrupper, der staar rent og klart paa Folkestyrets Grund, til hinanden gennem Erkendelsen af, at hvad der end kan være os imellem, har vi dog det vigtigste fælles, nemlig selve vort Folkefællesskab. . . . Det er netop dette Fællesskab, vi har villet give Udtryk for i vor Forfatningspolitik, og vi har netop villet slaa fast, udtrykkeligt fast, at vi ogsaa har Nutid og Fremtid, Lod og Skæbne fælles med de danske Arbejdere, selv om de allerfleste af dem i Øjeblikket tilhører et Parti, hvis Ideer ikke er vore, og hvis Politik vi paa en Række Hovedpunkter afgjort maa bekæmpe.« — »Naar jeg ser paa det Manifest, den socialdemokratiske Kongres nylig har udsendt, forekommer det mig soleklart, at det i en endog forbavsende Grad bekræfter Rigtigheden, ogsaa hvad Tidspunktet angaar, af vor Forfatningspolitik. Jeg mener, at der er mindre Socialisme, det vil sige Marxisme, i dette Manifest end i nogen tidligere socialdemokratisk Partiudtalelse — mindre Socialisme og mere Danskhed . . . . Jeg faar ogsaa ud af dette Program, at vi andre, Oppositionen, kunde tage